

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: R.H., adresa pro doručování ..., *zastoupeného: Mgr. Libuše Hrušová, advokátka,*
Goethova 356/5, 301 00 Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,**
 se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne**
16.4.2015 č.j. DSH/3192/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, č.j. MMP/037371/14 ze dne 25.2.2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 23 odst. 1 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2500,-Kč a náhrada nákladů řízení 1000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí a nesprávné zhodnocení provedených důkazů, zejména výpovědi žalobce a řidiče automobilu. Žalobce připomněl, že v okamžiku přejíždění vozovky se nacházel od přechodu pro chodce cca. 0,5 až 1 metr, avšak žalovaný nesprávně v napadeném rozhodnutí uvedl 2 metry od přechodu a

následně i 5 metrů od přechodu. Žádná z těchto vzdáleností nebyla podle žalobce žádným způsobem zjišťována. Tato chyba je podle žalobce otázkou ledabylosti žalovaného. Další chybou je podle žalobce neprokázaný předpoklad žalovaného, že postavení vozidla svědka J. na kamerovém záznamu je totožné s jeho postavením po dobrzdění po střetu. Ze skutečnosti, že se řidič J. nestřetl na přechodu s žádným chodcem, je dovozováno, že tam zřejmě žádní nebyli, tedy bez konkrétního zdůvodnění se dochází k závěru, že již nebylo v technických možnostech řidiče J. střetu zabránit. Žalobce rovněž připomínal, že přestupkové řízení je vedeno zásadou oficiality a je nutné přestupci vinu dokázat, což se dle jeho názoru nepodařilo. Svědek J. žalobce u přechodu pro chodce vůbec nezaregistroval, a dokonce před přechodem pro chodce začal zrychlovat. Podle žalobce tuto skutečnost správní orgán při hodnocení důkazů zcela pominul. Pokud by totiž svědek J. pokračoval v původně započatém brzdění nebo by jel stejnou rychlostí, ač s ohledem na blížící se přechod pro chodce měl spíše zpomalovat, k dopravní nehodě by nedošlo. Pokud svědek před přechodem pro chodce rychlost zvyšoval, jeví se toto jednání jako nezodpovědné s ohledem na místo nehody v době dopravní špičky, u přechodu pro chodce, s hustým provozem, mezi dvěma zastávkami MHD. Dle názoru žalobce se svědek J. dostatečně nevěnoval situaci na vozovce, protože pokud by tak činil, měl by dost času na to, aby se střetu s žalobcem vyhnul. Žalobce při přejíždění vozovky musel nejprve přejet protisměrný jízdní pruh vozovky široký 3 metry a dále i odbočovací pruh. Svědek J. tedy měl podle žalobce více než 2,5 sekundy na reakci a zastavení, tedy dobu zcela dostačující s ohledem na to, že uvedl, že jel před přechodem zhruba krokem. Podle žalobce by toto platilo tehdy, pokud by se svědek řádně věnoval řízení a měl přehled o situaci na přechodu, což evidentně neměl.

Dále žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že žalobce nedal svědku J. přednost v jízdě. Žalobce uváděl, že před započatím přejíždění vozovky zpomalil, a vzhledem k tomu, že svědek J. jel rovněž pomalu a ještě brzdil, vyhodnotil žalobce situaci tak, že může vozovku bezpečně přejet. Jízdní dráha žalobce se křížila s dráhou svědka J., ovšem ze způsobu jízdy žalobce nelze dovodit bez dalšího, že by svědka J. svou jízdou nutil k brzdění, tedy i ke změně rychlosti jízdy, a už vůbec ne k náhlé změně. Žalobce poukázal na ustanovení § 2 písm. q) zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož dát přednost v jízdě znamená povinnost řidiče nezahájit jízdní úkony nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy. Podle žalobce z provedeného dokazování je zřejmé, že svědek J. nemusel náhle změnit směr ani rychlost jízdy, jelikož měl při své rychlosti a rozhledových možnostech a vzdálenosti, kterou žalobce ujel do okamžiku střetu přes vozovku, dostatečný čas na to, aby na vzniklou situaci zareagoval. Jelikož se však svědek J. nevěnoval dostatečně jízdě, když začal zrychlovat, mihl se mu zleva těsně u vozidla cyklista. Kolizi tak nezavinil svým chováním žalobce. Žalobce rovněž měl za to, že neporušil ustanovení o přednosti v jízdě, neboť pokud by se svědek Jakubec choval předvídatelně, tedy neměnil náhle rychlost vozidla, ke střetu by nedošlo. Buď by řidič J. pouze dobrzdil, nebo by měl žalobce, který řidiče J. viděl a reagoval na něj, ještě čas zastavit. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 3 Tdo 593/2007 ze dne 13.6.2007, podle něhož řidič, který na křižovatce dává přednost vozidlům na hlavní silnici, nemusí dát přednost absolutně všem vozidlům, ale pouze těm, která jsou již natolik blízko, že vjetí do křižovatky by vyvolalo nebezpečí nutnosti náhlé změny směru nebo rychlosti jízdy. Pokud však řidič na hlavní silnici výrazně překračuje maximální povolenou rychlost, řidič přijíždějící do křižovatky po vedlejší silnici nemá důvod předpokládat takové překročení, proto za případnou

kolizi musí nést zodpovědnost řidič na hlavní silnici. Žalobce dále poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.4.2009 sp.zn. 7 Tdo 168/2009, podle něhož řidič vjíždějící na hlavní silnici není povinen předpokládat, že řidič na hlavní silnici porušuje pravidla silničního provozu. Ve smyslu § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. povinnost dání v jízdě neznamena, že vůbec nesmí být omezen řidič na hlavní silnici. O porušení této povinnosti jde jen tehdy, pokud řidič nedáním přednosti v jízdě vytvoří situaci, kdy řidič s předností v jízdě musí za účelem vyhnutí se střetu učinit takový zásah do řízení, který lze posoudit jako náhlou změnu směru jízdy nebo rychlosti jízdy. Pokud by se tedy podle žalobce svědek J. choval předvídatelně a nezačal by nelogicky před přechodem pro chodce zrychlovat, nedošlo by ke kolizi. K manévru spočívajícím v náhlém směru jízdy nebo rychlosti jízdy svědek J. podle žalobce přinucen nebyl, jelikož pokud by jel stále stejnou rychlostí a před přechodem pro chodce by nezačal nelogicky zrychlovat, nemusel by činit žádný manévr.

Žalobce z opatrnosti učinil návrh na snížení trestu podle § 65 odst. 3 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, s tím, že s ohledem na okolnosti případu a na jeho osobu má uloženou sankci za nepřiměřeně přísnou, přehnaně tvrdou a odporující základním zásadám ukládání sankcí v přestupkovém řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

V replice žalobce zdůraznil, že manévr řidiče Jakubce spočívající ve zrychlování před přechodem pro chodce nemohl žalobce s ohledem na danou situaci vůbec předvídat.

Součástí **správního spisu** je protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 23.9.2014 pořizený PČR, podle něhož v tento den v 15:40 hodin jel v Plzni po stezce pro cyklisty žalobce na levé straně ulice Americká ve směru od Pařížské k Sirkové ulici na jízdním kole značky Apache Matto a u obchodního domu Tesca mezi zastávkami MHD vedle přechodu pro chodce přejížděl kolmo vozovku ulice Americké, přičemž přehlédl vozidlo Škoda Roomster RZ ... řidiče V.J., který jel po Americké ve stejném směru jako cyklista, následně došlo ke střetu levé přední části vozidla Škoda s pravým bokem jízdního kola a k pádu cyklisty na vozovku. Stezka se před přechodem stáčí vpravo jako k vozovce, je zde ukončena značkou Konec stezky pro cyklisty. Přes vozovku není vyznačen přejezd pro cyklisty a na opačné straně ulice stezka nepokračuje, pouze pokračuje červený pás v chodníku. Na plánu je zakresleno místo střetu před přechodem pro chodce. Fotodokumentace zaměřuje stezku pro cyklisty včetně značky jejího konce, přechodu pro chodce a jízdního kola a vozidla včetně jejich poškození. Ve správním spisu je také kamerový záznam z uliční kamery z Americké.

Při svědecké výpovědi dne 6.1.2015 V.J. uváděl, že na Americkou odbočil z Pařížské ulice rychlostí okolo 20 km/h. Poté viděl na přechodu přecházet chodce, proto pustil plyn a vozidlo zpomalovalo. Jel asi krokem, nezastavil však. Když byl ve vzdálenosti 5 – 10 metrů před přechodem, již nikdo po přechodu nepřecházel, proto začal zrychlovat. Nedošlo ještě k výraznému zrychlení, stále jel pomalu, zleva ho těsně mihl cyklista. Když ho svědek zahlédl, již padal na kapotu. Padal zleva, přilbou spadl na čelní sklo a poté se sesunul před přední část vozidla na vozovku. Svědek zareagoval ihned zabrzděním a zastavil na začátku

přechodu pro chodce. Před střetem cyklistu neviděl. Soustředil se na chodce přecházející před vozidlem a do stran se nerozhlížel.

Žalobce při podání vysvětlení dne 3.10.2014 uváděl, že od přechodu jel napravo asi jeden metr. Při jednání dne 4.2.2015 žalobce popisoval, že přijížděl po stezce pro cyklisty na Americké ulici od Pařížské k Sirkové ulici a v blízkosti přechodu pro chodce končila cyklostezka, kde hodlal přejet přes vozovku. Zpomalil na rychlejší chůzi před koncem cyklostezky. V okolí se pohybovali chodci. Před vjetím na vozovku se podíval doleva, kde viděl stát trolejbus a vedle trolejbusu před přechodem pro chodce světlé osobní vozidlo. V té době po přechodu přecházeli chodci a za tímto vozidlem další nebylo. Zprava v opačném směru jízdy viděl přijíždět vozidlo červené barvy jedoucí pomalu zřejmě proto, aby umožnilo přejít chodci, který přecházel z opačné strany. Žalobce viděl, že nechávají vozidla chodce přejít a toho chtěl využít a přejet přes vozovku. Začal přes ni přejíždět ve vzdálenosti zhruba půl metru od vodorovného značení, udržel směr bez šlapání a kolo jelo pomalu vpřed. Když vjížděl na vozovku, řidič se nacházel asi 5 metrů od vodorovného dopravního značení přechodu pro chodce. Když žalobce dojel zhruba doprostřed vozovky, zjistil, že vozidlo řidiče Jakubce začíná zrychlovat. Nato žalobce reagoval zatáčením řízení vlevo, v té době nemohl již střetu zabránit, a snažil se tedy alespoň stočit řízení. Nestihl před vozidlem žalobce přejet a vozidlo mu zachytilo za jeho jízdní kolo v oblasti zadní části kola. Místem jezdí poměrně často a je si vědom, že cyklostezka před vozovkou končí a na druhé straně nepokračuje, pouze je zde barevně vymezen na chodníku pruh.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že podle svého vyjádření žalobce vyjížděl na vozovku ze stezky pro cyklisty, která zde končila, a přejížděl přes vozovku na protilehlý chodník. Vozidlo řidiče J. zaregistroval již při vjíždění na vozovku, když bylo cca. 5 metrů před přechodem pro chodce, s čímž koresponduje i vyjádření řidiče J., že se pomalou rychlostí blížil k přechodu. Žalobce se domníval, že řidič zastaví a on před vozidlem přejede. Tuto domněnku opíral o to, že přes přechod přecházeli chodci, kterým měl řidič umožnit přejít vozovky. Když při přejíždění vozovky zjistil, že vozidlo J. nezastavuje, naopak zrychluje, pro malou vzdálenost od vozidla již nedokázal střetu zabránit. Řidič J. potvrdil, že chodci přecházeli přes přechod, a poté, když na přechodu bylo volno, s vozidlem zrychlil, aby přejel přes přechod, přitom se střetl s žalobcem, kterého do té doby neviděl. Obě výpovědi podle správního orgánu do sebe v popisu nehodového děje zapadají. Takovému průběhu nehodového děje odpovídá i zjištěné poškození na vozidle a na kole. Řidič J. se rozhodl k přejetí přechodu, protože již nepřecházeli chodci. Tvrzení žalobce, že řidič nesledoval dostatečně situaci v silničním provozu, považoval správní orgán za čistou spekulaci, neboť řidič J. sledoval situaci na přechodu pro chodce, k němuž se blížil, a nelze od něho spravedlivě požadovat, aby předpokládal, že mu před přechodem pro chodce vjede do jízdní dráhy žalobce na jízdním kole. Tvrzení žalobce, že se domníval, že ho řidič vidí, správní orgán uvedl, že tato domněnka byla neopodstatněná, neboť žalobce dle svého vyjádření dovnitř vozidla neviděl, ani mu řidič nedal jinak najevo, že by o něm věděl. Žalobce se tedy dostatečně nepřesvědčil o možnosti bezkolizního přejetí vozovky před vozidlem řidiče J. Správní orgán tak považoval tak za jednoznačně prokázané, že žalobce vjel jako řidič jízdního kola na vozovku ze stezky pro cyklisty, přestože po vozovce v té době přijíždělo vozidlo řidiče J., kterému vjel do jeho jízdního koridoru, a to v takové vzdálenosti, že již nebylo v možnostech řidiče J. střetu zachránit. Vzhledem k tomu, že vozidlo řidiče J. se

nacházelo na vozovce, do níž žalobce vjížděl z cyklostezky, byl povinen dát tomuto vozidlu přednost v jízdě, tedy počínat si tak, aby řidič J. nemusel náhle změnit směr a rychlost jízdy. Tím, že řidiči vjel do jízdny dráhy, což vedlo ke střetu, jednoznačně ho donutil k brzdění, tedy k náhlé změně rychlosti jízdy. K tomu by řidiče J. donutil již vjetím do vozovky, kdy by musel takto řidič J. reagovat za účelem odvrácení střetu. Vzhledem k tomu, že řidič J. až do střetu žalobce neviděl, k tomuto nedošlo. Zavinění dopravní nehody tedy shledal správní orgán na straně žalobce. Správní orgán I. stupně vycházel z ustanovení § 2 písm. q) zákona o silničním provozu, podle něho dát přednost v jízdě znamená povinnost řidiče nezahájit jízdu nebo jízdny úkon nebo v ní nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy. V daném případě bylo nedání přednosti ze strany žalobce naplněno. V ustanovení § 23 odst. 1 zákona o silničním provozu se stanoví, že při vjíždění z místa ležícího mimo pozemní komunikaci na pozemní komunikaci musí dát řidič přednost v jízdě vozidlům jedoucím po pozemní komunikaci. To platí i při vjíždění z účelové nebo ze stezky pro cyklisty.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4.12.2003 č.j. 2Ads 58/2003-75, podle něhož nepřezkoumatelnost pro nedostatek důkazů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované nebo není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly provedeny. Zmíněnou vadou napadené rozhodnutí netrpí. Nesouhlas žalobce s hodnocením stran prvního stupně nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Provedenými důkazy bylo zjištěno a žalobce nepopírá, že se pohyboval po stezce pro cyklisty křižující pozemní komunikaci, přičemž v místě křížení byl povinen žalobce dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po komunikaci. Z vyjádření žalobce vyplývá, že na vozovku Americké ulice vjížděl tedy rychlostí rychlejší chůze v době, kdy se vozidlo řidiče J. nacházelo jeho přední částí asi 5 metrů od začátku vodorovného dopravního značení přechodu pro chodce, tedy asi na délku osobního vozidla. Žalovaný uváděl, že konec cyklostezky se nachází před přechodem pro chodce ve směru jízdy řidiče J. Tedy v době, kdy žalobce vjížděl na vozovku, nacházelo se vozidlo ve vzdálenosti menší než 5 metrů. Ze svědecké výpovědi řidiče J. vyplývá, že před přechodem plynule zpomaloval z důvodu chodců na přechodu. Na jakou rychlost zpomalil, už nedokázal odhadnout, jel přibližně krokem. Když byl ve vzdálenosti 5-10 metrů před přechodem, již nikdo nepřecházel, proto chtěl s vozidlem zrychlit a přejet přes přechod. Když začal zrychlovat došlo ke střetu s žalobcem. Podle žalovaného obě výpovědi spolu korespondují v důležitých bodech týkajících se vzniku dopravní nehody. Neshodují se, zda v inkriminovaný čas přecházeli nějakí chodci. Kamerový záznam nezachycuje přechod pro chodce v době bezprostředně před dopravní nehodou, tedy nelze se přiklonit k verzi o pohybu chodců na přechodu ani k jedné verzi. Dle žalovaného na přechodu není pro věc rozhodující. Nelze však přisvědčit námitce žalobce, že oprávněně očekával, že řidič bude pokračovat v brzdění, až nakonec zastaví a umožní chodcům přejít po přechodu. Dle žalovaného podle ust. § 5 odst. 2 písm. e) zákona o silničním provozu nesmí řidič ohrozit nebo omezit chodce, který přechází po pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, nebo který zjevně hodlá přejít po přechodu pro chodce, v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem. I pokud bychom se podle žalovaného přiklonili k verzi žalobce, že v době, kdy vjížděl na pozemní komunikaci, přecházeli chodci po přechodu, řidič Jakubec by měl povinnost zastavit vozidlo bezprostředně

před tímto přechodem, nikoliv 5 metrů před ním. Žalobce nebyl chodcem přecházejícím po přechodu, přejížděl vozovku cca 2 metry před přechodem. Řidič J. neměl povinnost umožnit mu přejet vozovku, měl pouze povinnost zastavit před přechodem v případě, že by po něm někdo přecházel, či by hodlal přejít. Právě žalobce měl naopak povinnost dát řidiči J. přednost v jízdě. Nelze akceptovat, že mu měl řidič J. umožnit přejet vozovku, protože se pohyboval v prostoru před přechodem pro chodce. Dle žalovaného poukazování na jednání druhého řidiče nemůže samo o sobě znamenat zbavení odpovědnosti za jednání vlastní. Předmětem řízení je skutek žalobce spočívající v nedání přednosti v jízdě, a není tedy na místě zjišťovat možnosti řidiče vozidla, obzvláště před situací, kterou sám žalobce vyvolal.

Žaloba není důvodná.

Žalobní námitky se týkaly nesprávného hodnocení důkazů. Soud má za to, že důkazy byly správnými orgány zhodnoceny v souladu se zásadami logiky a byl vyvozen správnými orgány správný závěr o zavinění přestupku spočívajícím v nedání přednosti v jízdě ze strany žalobce.

Námitce žalobce, že se nacházel od přechodu pro chodce pouze půl metru, a ne 2 metry, jak je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí, lze přisvědčit, neboť žalobce se ve správním řízení vyjadřoval ohledně své vzdálenosti od přechodu pro chodce v rozmezí 0,5-1 m. Tato nepřesnost však nemohla mít vliv na závěr o odpovědnosti žalobce za přestupek. Žalobce nebyl chodcem na přechodu, ani z jiného titulu neměl přednost v jízdě. Z tohoto důvodu je také irelevantní skutečnost, že řidič vozidla J., který naopak vůči žalobci přednost v jízdě měl, skutečně přiznal, že žalobce neviděl až do okamžiku střetu. Žalobce z tohoto dovozoval, že se řidič vozidla nevěnoval dostatečně řízení, když ho přehlédl, nicméně odpovědnost za přestupek je individuální odpovědností, a v daném řízení byla proto posuzována příčinná souvislost mezi dopravní nehodou a protiprávním jednáním žalobce, přičemž je zde porušení povinnosti zjevné. Žalobce, který nepochybně porušil povinnost dát přednost v jízdě řidiči Jakubcovi, nemůže zbavit odpovědnosti ani popisované chování řidiče J., který nejprve zpomaloval a poté, co na přechodu pro chodce nebyli žádní lidé, (z pohledu žalobce náhle) zrychlil. Dle názoru soudu popis dopravní situace řidičem J. je logický a nelze v jeho postupu dovodit jakoukoliv nepředvídatelnost. Z výpovědi tohoto svědka jasně vyplynulo, že J. dával přednost pouze chodcům na přechodu, z toho důvodu zpomaloval, a poté, když chodci přešli, byl oprávněn opět zrychlit, neboť měl vůči žalobci přednost.

Tvrzení žalobce, že neporušil svoji povinnost dát přednost v jízdě, neboť pokud by řidič J. nezrychlil, nedošlo by ke střetu a tedy i k nucení řidiče s předností k náhlé změně rychlosti, je rovněž nutno odmítnout. Rozhodující je, jak již bylo uvedeno, že řidič J. měl vůči žalobci právo přednostní jízdy, o tomto vozidle žalobce věděl, a přesto se rozhodl vjet do vozovky dříve, než odjelo vozidlo řidiče Jakubce. Řidič J. byl oprávněn zrychlit poté, co splnil svoji povinnost dát přednost chodcům na přechodu.

Pokud jde o žádost žalobce o eventuální snížení trestu či upuštění od potrestání, soud této žádosti nemohl vyhovět proto, že žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici stanoveného zákonného rozpětí sazby podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním

provozu, kde je hranice pokut od 2500 do 5000,-Kč. Od uložení této sankce nelze ani podle § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu upustit.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 18. dubna 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně